

V ráji

I když člověk žije vcelku spokojeně a těší ho svět, občas přijdou dny, kdy mu je bídne a nic nestojí za nic. Naštěstí ale také přicházejí dny, kdy se ocitá v ráji. U mě to bývá třeba v době, kdy se koná PPM, čili patchworková výstava Prague patchwork meeting. Letos to ovšem bylo něco mimořádného. S kamarádkou Dalmi jsme totiž na výstavě poprvé měly vlastní galerii, ve které jsme vystavily svou kolekci quiltů na téma *Ve vzduchu*, takže jsme byly v Praze už od čtvrtka, kdy se výstava instalovala, až do neděle, kdy končila.

Je to vždycky jako sen. Tolik nádherných quiltů, nádherných látek a nití a dalších nezbytných šicích potřeb i nádherně nadšených ženských na jednom místě, to už je pořádná porce energie. Myslím, že zdaleka nejsem sama, kdo se ocitá v tranzu, utrácí víc peněz, než měl úmyslu, prochází křížem krážem výstavou, a stejně nevidí všechny quilty a neprojde všechny obchůdky, kdo potkává desítky lidí a s dalšími desítkami lidí se nesejde, ačkoli se o to snažil.

Letos to vše bylo umocněno tím, že jsme se poprvé odvážily představit naše práce v ucelené kolekci. Už jen účast na mezinárodní výstavě je pro mě něco mimořádného, natož pak když naše práce zaujaly návštěvníky, když se jim líbily. Skvělé bylo také to, že jsme s Dalmi po dlouhé době na sebe měly čas, snily jsme a plánovaly a taky se hodně smály. To už jsem se ocitla přímo v ráji.

A zůstala jsem v něm i po návratu. Před výstavou nebyl čas někde jezdit a fotit, ani na to nebylo počasí. Až na víkend se oteplilo, takže když jsem se vracela z Prahy domů, pole byla skokově zelená, stromy na horizontu už úplně zesvětlaly a keře podél cest nabízely celou škálu zelených, zlatavých i narůžovělých tónů.

Bože to je nádhera, hulákala jsem cestou domů v autě, to je na zbláznění, jaká je to krása, jaro je tady! V pondělí dopoledne jsem měla nějaké vyřizování, ale odpoledne, ach konečně! jsem se pustila do prací na zahradě. Protože je potřeba udělat všechno a jedno podmiňuje druhé, těkala jsem od jedné práce ke druhé, a vždycky narážela na něco, co se musí udělat dřív, než to zamýšlené. Ale nevadilo mi to, užívala jsem si tepla a sluníčka. Rozhlížela jsem se kolem po hromadách dlaždic, drnovitém a zapleveleném trávníku v místech, kde jednou budou kytky nebo rajčata, a celá zahrada mi v představách rostla před očima.

A těšila jsem se domů, až si udělám kafičko a budu psát a potom si hrát s látkami akrylovými barvami. Samozřejmě to bylo trochu jinak. Musela jsem si kávovar nejdřív odvápnit a udělat milión dalších věcí, takže stopětku budu zas posílat za minutu devět, a kdo ví, jestli na ty látky dojde, protože mě práce venku zmohla. Ale tohle všechno je v pořádku, že i v ráji sem tam něco zaskřípe a zadrhne, proto to ještě nepřestane být ráj. Pokud a dokud my sami budeme chtít, aby to ráj byl.

A já chci, moc to chci. Tady a teď.

Vyšlo na Zvířetníku 10. 4. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-v-raji-0cb-/p_zviretnik.aspx?c=A180409_212054_p_zviretnik_kosa

{fshare}